

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **MPM-QUALITY v.o.s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 3. 2024, č. j. 22 Af 6/2023-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2022, č. j. 41538/22/5000-10612-703694. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil část výroku platebního výměru Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 12. 2019, č. j. 4031255/19/3200-31473-806126, kterým správce daně na základě výsledků daňové kontroly zahrnující celkem 6 pochybení stěžovatelky vyměřil stěžovatelce odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 626 150 Kč. Změna výroku spočívala v korekci výše odvodu na částku 2 626 740 Kč. Ve zbytku zůstal výrok platebního výměru nezměněn.

[2] Stěžovatelka je obchodní společností zabývající se mimo jiné výrobou a prodejem náramkových hodinek vlastní značky, včetně designových úprav vyráběného zboží. Správce daně u ní zahájil daňovou kontrolu dne 7. 6. 2018 na základě podnětu Ministerstva pro

místní rozvoj (dále jen „MMR“) ze dne 15. 5. 2018. Jednalo se o podnět směřující ke kontrole využití dotačních prostředků poskytnutých MMR stěžovatelce na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 9. 12. 2014, č. j. MMR-37163/2014, jehož nedílnou součástí byly „Zásady podprogramu pro poskytování dotací v roce 2014“ (dále jen „zásady podprogramu“).

[3] Tímto rozhodnutím MMR v rámci podprogramu „Podpora rozvoje pracovních příležitostí na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje“ poskytl stěžovatelce finanční prostředky ve výši 2 820 000 Kč na realizaci projektu „Podpora rozvoje pracovních míst MPM -QUALITY v.o.s.“. Cílem podprogramu bylo vytvořit podmínky pro zřízení nových pracovních míst a snížit nezaměstnanost na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje. Podmínkou rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo mj. vytvoření 6 nových pracovních míst na hlavní pracovní poměr, přičemž průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců stěžovatelky za roky 2016, 2017 a 2018 musel činit minimálně 39,930. Poskytnuté dotační prostředky využila stěžovatelka na veřejnou zakázku malého rozsahu „Pořízení 3D tiskárny a UV tiskárny“ s předpokládanou hodnotou 1 700 000 Kč bez DPH a rovněž veřejnou zakázku malého rozsahu „Pořízení 3 ks laserů na gravírování“ s předpokládanou hodnotou 1 950 000 Kč bez DPH.

[4] Důvodem stanovení odvodu bylo porušení rozpočtové kázně spočívající v pochybeních (i) neoprávněného dělení veřejných zakázek, (ii) vyčerpání části dotačních prostředků až v roce následujícím po poskytnutí dotace bez souhlasu MMR, (iii) nesplnění parametru vytvoření 6 nových pracovních míst a jejich udržení po stanovenou dobu, (iv) pojištění majetku pořizovaného z dotace po lhůtě 30 dnů od ukončení realizace akce, (v) nepředložení příslušného počtu nových pracovních smluv [v důsledku bodu (iii)] a (vi) pozdní předložení podkladů pro finanční vypořádání dotace MMR.

[5] Žalovaný se ve svém rozhodnutí v zásadě ztotožnil s právním posouzením jednotlivých pochybení stěžovatelky, ale na základě vlastního dokazování zaujal odlišné stanovisko k okamžiku data porušení rozpočtové kázně u pochybení, v důsledku čehož konstatoval i pochybení spočívající v neoprávněném zadržení části dotace (vii). Zároveň provedl korekci výpočtu odvodu za pochybení (ii) vzniklému kvůli početní chybě správce daně. Na základě uvedené korekce a konstatací pochybení (vii) proto žalovaný změnil výrok platebního výměru tak, jak je uvedeno výše.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

[7] Krajský soud se nejprve zabýval žalobní námitkou vztahující se k tomu, že správce daně nebyl oprávněn provést daňovou kontrolu. Podle stěžovatelky si totiž MMR v bodě 11.2 zásad podprogramu vyhradilo, že bude kontrolu provádět samo. S tímto výkladem krajský soud nesouhlasil. Podle § 10 odst. 1 písm. g) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), ve spojení s § 44a odst. 11 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, provádí

pokračování

správu odvodů (tedy kontrolu, vyměření a vymáhání) pouze orgány finanční správy (tedy správce daně). Podle krajského soudu postupovalo MMR správně, když na základě vlastní kontrolní činnosti zjistilo pochybení na straně stěžovatelky (nedodržení termínu předložení podkladů pro finanční vypořádání dotace), v důsledku čehož dalo podnět správci daně k zahájení daňové kontroly.

[8] Ohledně oprávnění využití veřejných zakázek malého rozsahu namísto jedné zakázky podlimitní, za což byl stěžovatelce vyměřen odvod ve výši 1 410 000 Kč, krajský soud stěžovatelce rovněž nepřisvědčil. Podle bodu 4.20 zásad podprogramu byla stěžovatelka povinna provést výběr dodavatele podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Podle § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách „[z]adavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně.“ Podle krajského soudu postupovali správce daně i žalovaný správně, když považovali předměty obou veřejných zakázek (3D a UV tiskárny a lasery na gravírování) za plnění stejného či podobného druhu a měly tedy tvořit jednu veřejnou zakázku. Všechny přístroje slouží k rozšíření a zkvalitnění výroby náramkových hodinek, a tudíž lze shledat jejich místní, časovou i věcnou (respektive funkční) souvislost.

[9] Dále krajský soud nesouhlasil tím, že stěžovatelka dodržela požadovaný parametr ohledně vytvoření šesti nových pracovních míst a jejich udržení alespoň po dobu v letech 2016 – 2018 nad hodnotou 39,930 pracovních míst v provozu stěžovatelky. Jednoznačně shledal, že ukončení pracovních smluv se stávajícími zaměstnanci stěžovatelky a jejich opětovné uzavření dnem následujícím po tomto ukončení nelze považovat za vytvoření nových pracovních míst. Ve skutečnosti tak stěžovatelka vytvořila pracovní místo pouze jedno a byl jí za to správně uložen odvod ve výši 1 175 000 Kč. Stejně tak nepřisvědčil druhé části této námitky, že stěžovatelka parametr 39,930 v průměru dodržela. Rozhodnutí o poskytnutí dotace stanovilo dodržení uvedeného parametru v každém z let 2016 – 2018, což nenastalo (v roce 2016 šlo o 35,16 osob, v roce 2017 o 37,65 osob a v roce 2018 o 49,89 osob). Skutečnost, že díky velkému nárůstu v posledním sledovaném roce průměr za všechny tři roky požadovaný parametr splňuje, nemůže zhojit to, že v prvních dvou letech jej stěžovatelka neplnila. Proti tomuto závěru krajského soudu se nicméně stěžovatelka v kasační stížnosti již nevymezila a zdejší soud jej rekapituluje pouze pro úplnost. Stejně tak lze dodat, že se krajský soud zabýval dalšími čtyřmi žalobními body, které však s ohledem na rozsah přezkumu u Nejvyššího správního soudu vymezeného v kasační stížnosti (k tomu viz dále) zdejší soud nerekapituloval vůbec.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Stěžovatelka proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost z důvodu nesprávného právního posouzení právní otázky krajským soudem a zároveň jeho nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka předně rozporuje závěry týkající se subjektu provádějícího kontrolu. Setrvává na své žalobní argumentaci, že jelikož si MMR v zásadách podprogramu vyhradilo provádění kontroly, mělo ji provést samo. Fakticky totiž došlo k uzavření smlouvy mezi MMR a stěžovatelkou, tudíž s ohledem na zásadu *pacta sunt servanda* mohlo podle bodu 11.2

zásad podprogramu vykonat kontrolu pouze MMR. Kontrolu tak podle stěžovatelky prováděl někdo, kdo ji vůbec provádět neměl, což krajský soud nijak nezohlednil.

[12] K neoprávněnému dělení veřejných zakázek stěžovatelka uvedla, že UV a 3D tiskárna na straně jedné a lasery na gravírování na straně druhé nejsou plnění stejného druhu. Souvislost předmětu plnění nelze posuzovat podle úmyslu poskytovatele dotace, ale relevantní jsou pouze objektivně seznatelné vlastnosti předmětu plnění. Nelze přijmout názor krajského soudu, že souvislost je dána již tím, že se jedná o přístroje pořízené z jednoho a téhož dotačního programu. Stěžovatelka v rámci žaloby vysvětlila, že si předměty obou veřejných zakázek v rámci výrobního procesu vzájemně konkurují, a nejsou tak součástí téhož cyklu výroby hodinek. Jelikož se krajský soud touto argumentací vůbec nezabýval, zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[13] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Stran nevypořádání dílčí námitky vzájemné konkurence pořizovaných přístrojů uvedl, že z odůvodnění rozsudku jsou zřejmé jeho nosné důvody, z nichž *implicite* plyne též odpověď na tuto otázku. K neoprávněnému provedení kontroly odkázal žalovaný na § 44a odst. 11 rozpočtových pravidel, ze kterého vyplývá úloha správce daně při ukládání odvodů za porušení rozpočtové kázně. Zároveň upozornil, že i v rozhodnutí o poskytnutí dotace je zmíněna možnost kontroly MMR, Ministerstvem financí, Nejvyšším kontrolním úřadem a správcem daně, s čímž stěžovatelka podpisem vyjádřila souhlas. Ke kontrole dodržení podmínek dotace a konstatování (ne)porušení rozpočtové kázně jsou příslušné pouze orgány finanční správy podle § 10 odst. 1 písm. g) zákona o finanční správě a kontrolou ze strany MMR se zde míní interní postup MMR, po kterém dojde k předání věci správci daně. Ohledně porušení zásady *pacta sunt servanda* měl žalovaný za to, že se jedná o nepřipustnou námitku, jelikož nebyla uplatněna v žalobě ke krajskému soudu. Současně ji měl i za nedůvodnou, neboť rozhodnutí o poskytnutí dotace je ze své povahy smlouvou veřejnoprávní, která zakládá veřejnoprávní vztah mezi MMR a stěžovatelkou, a tudíž ji žalovaný nemohl porušit. K neoprávněnému dělení veřejných zakázek pak žalovaný shrnul, že všechna zařízení byla jednoznačně pořizována za účelem rozšíření a zkvalitnění výroby hodinek. Skutečnost, že lze každé z nich využít individuálně, neznamená, že nebyla naplněna jejich funkční (resp. věcná), místní a časová souvislost a z nich plynoucí povinnost poptávat je v rámci jedné veřejné zakázky (a tedy ji zadávat v příslušném podlimitním režimu).

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku, kterou stěžovatelka spatřuje v nevypořádání její námitky týkající se vzájemné konkurence jednotlivých přístrojů ve výrobním procesu, tedy že se nejedná o součásti téhož výrobního

pokračování

cyklu. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (např. v rozsudcích ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, či ze dne 30. 9. 2020, č. j. 4 As 79/2020-42), že je třeba, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. To ovšem neznamená, že by soud byl povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68).

[17] Úkolem krajského soudu tak bylo vypořádat se se základním obsahem a smyslem žalobní argumentace, což se stalo. Krajský soud jasně uvedl, že předměty obou veřejných zakázek považoval za plnění stejného druhu, jelikož slouží k rozšíření a zkvalitnění výroby náramkových hodinek. Jejich individuální využití proto nehraje roli. I když si nepochybně lze představit podrobnější odůvodnění tohoto bodu, z rozsudku krajského soudu lze poznat, jakými úvahami se řídil, a jeho relativní stručnost tak není na překážku. Stěžovatelka ostatně proti nosným závěrům krajského soudu v kasační stížnosti brojí a polemizuje s nimi, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, neznamená, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[18] Z věcného hlediska se zdejší soud dále zabýval otázkou subjektu, který byl příslušný k provedení kontroly plnění podmínek dotace a stanovení odvodu za případné porušení rozpočtové kázně. Z argumentace stěžovatelky vyplývá, že rozhodnutí o poskytnutí dotace má charakter smluvního závazku, a pokud si v něm MMR vyhradilo provedení kontroly, má tento postup přednost před zákonem stanoveným postupem, kdy kontrolu provádí správce daně. S touto argumentací není možné souhlasit. Přestože rozhodnutí o přidělení dotace je svou povahou subordinační veřejnoprávní smlouvou podle § 161 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) – srov. rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 7. 5. 2010, č. j. Konf 14/2010-8, č. 2115/2010 Sb. NSS, a v obecné rovině je tedy nutné i na něj aplikovat stěžovatelkou zmiňovanou zásadu *pacta sunt servanda*, neznamená to, že závazek vzniklý z takové smlouvy má přednost před zákonem.

[19] Finanční úřad (správce daně) podle § 10 odst. 1 písm. g) zákona o finanční správě „*vykonává další působnost, stanoví-li jiný právní předpis, že tuto působnost vykonávají orgány finanční správy.*“ Podle § 44a odst. 11 rozpočtových pravidel správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Zároveň podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu platí, že daní se rozumí „*peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016-42, konstatoval, že jelikož je správce daně orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně, je zároveň i tím, kdo zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu.

[20] Na základě výše uvedeného přehledu tak lze jednoznačně říci, že orgánem, který měl v projednávané věci provést kontrolu, byl skutečně správce daně. Stěžovatelkou uplatňovaný „civilistický“ přístup k ujednání v rozhodnutí o dotaci a zásadám podprogramu (zejména k bodu 11.2) je neakceptovatelný. Právní předpisy přímo stanoví, kdo má v daném případě provést veřejnoprávní kontrolu a neumožňují odchýlné ujednání (stěžovatelka v zásadě vykládá § 44a odst. 11 rozpočtových pravidel jako dispozitivní ustanovení, což je však v rámci veřejného práva vyloučeno, pokud tak přímo nestanoví právní předpis, což však není tento případ). Jedním ze základních znaků norem veřejného práva je právě nemožnost odchýlení se od jejich znění. Právní názor stěžovatelky, podle kterého by zákonný postup bylo fakticky možné nahradit smluvním ujednáním, je tak v systému veřejného práva, do kterého poskytování dotací nepochybně spadá, naprosto nemyslitelný.

[21] Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že argumentaci zásadou *pacta sunt servanda* nepovažuje za nepřijatelnou, jak se domnívá žalovaný. V zásadě jde jen o rozhojnění žalobní námitky směřující proti subjektu provádějícímu kontrolu, což je obecně přípustné, pokud takové rozhojnění či prohloubení námitky nemění její podstatu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 Afs 138/2020-33). To však nic nemění na její nedůvodnosti, jak zdejší soud dovedl výše.

[22] Totéž lze říci o námitce směřující proti neoprávněnému dělení veřejných zakázek. Stěžovatelka v této souvislosti věcně rozporuje skutečnost, že se v případě předmětů veřejných zakázek jedná o plnění stejného druhu, a tedy že nebyla povinna zadávat předmět obou veřejných zakázek v jednom zadávacím řízení. Pro posouzení, zda se jednalo o plnění stejného druhu, je třeba posoudit věcnou, místní a časovou souvislost jejich předmětů plnění a zkoumat, zda tvoří jeden funkční celek (srov. JURČÍK, Radek. Zákon o veřejných zakázkách. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015). Tyto závěry rovněž potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-69, č. 1896/2009 Sb. NSS (přestože se jedná o závěry ke starší právní úpravě, lze je vztáhnout i na zákon o veřejných zakázkách – viz blíže rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2010, č. j. 2 Afs 55/2010-173, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Afs 24/2011-497).

[23] Z hlediska místní a časové souvislosti je situace zcela jednoznačná, jelikož ze správního spisu vyplývá, že obě výzvy k podání nabídek stěžovatelka odeslala dne 3. 10. 2014 a stanovila v nich totožný termín realizace. Předměty obou veřejných zakázek pak byly doručeny na adresu sídla stěžovatelky. Místní i časová souvislost obou plnění je tudíž zjevná.

[24] Co se týká souvislosti věcné, má stěžovatelka do jisté míry pravdu, že k jejímu prokázání nepostačí, že byly všechny stroje pořízeny z důvodu zvýšení její konkurenceschopnosti, jakožto cíle poskytnuté dotace (byť se primárně jednalo o zvýšení počtu pracovních míst v regionu, v širším smyslu lze souhlasit, že cílem byla i podpora korporací zde působících, jelikož právě jejich prostřednictvím k navýšení pracovních míst mělo docházet). Souvislost předmětů plnění nelze dovozovat pouze z toho, že byly pořízeny za finanční prostředky spadající do jednoho dotačního programu. Dovedeno *ad absurdum* by totiž v takovém případě musely být v jednom zadávacím řízení zadávány i na první pohled zjevně nesouvisející plnění (například koupě osobního automobilu současně s vývojem IT softwaru pro státní správu). Takový výklad zjevně nelze připustit, jelikož by tím paradoxně docházelo k omezení hospodářské soutěže, když by se zadávacího řízení

pokračování

mohli účastnit pouze dodavatelé schopní splnit oba vzájemně nesouvisející druhy plnění. To však na závěru o věcné souvislosti předmětů plnění nic nemění. Krajský soud totiž nevycházel pouze z toho, že se jedná o přístroje nakupované v rámci jednoho dotačního titulu, ale právě i z jejich souvislosti pramenící z určení poptávaných přístrojů.

[25] Podle krajského soudu i žalovaného totiž všechny poptávané přístroje (tj. předměty obou veřejných zakázek) slouží k rozšíření a zkvalitnění výroby náramkových hodinek. Není přitom podstatné, že se nejedná o přístroje v jednom navazujícím výrobním cyklu. Nejvyšší správní soud má za to, že jak potisk hodinek za pomoci UV tiskárny, tak jejich gravírování součástí výrobního procesu jsou. Je jistě pravdou, že obojí slouží k individualizaci finálního produktu podle potřeb (či přání) konkrétního zákazníka. To však nic nemění na tom, že se jedná o jeho úpravu ve smyslu kvalitativním, jelikož funkce náramkových hodinek není pouze informační (měření času), ale i estetická, kterou jejich povrchová úprava nepochybně ovlivňuje.

[26] Věcnou souvislost stěžovatelka ostatně sama potvrzuje právě námitkou vzájemné konkurence gravírovacích laserů a UV tiskárny. Sama tím tedy říká, že jejich účel je obdobný, a tudíž je nutno je považovat za plnění věcně související. Skutečnost, že obě zařízení nepracují na stejném principu, přitom není na překážku právě proto, že výsledkem jejich činnosti je individualizace produktu podle přání zákazníka. Věcnou souvislost obou přístrojů lze dovodit i z toho, že stěžovatelka poptávala zároveň s UV tiskárnou i 3D tiskárnu. Pokud sama stěžovatelka spatřovala souvislost mezi natolik odlišnými produkty (jak uvedla již v žalobě) jako 3D tiskárna (sloužící k výrobě trojrozměrných předmětů) a UV tiskárna (sloužící ke dvourozměrnému potisku výrobků), tím spíše je nutno dovodit souvislost mezi gravírovacími lasery a UV tiskárnou, když účel těchto přístrojů je v zásadě totožný (tedy povrchové zdobení hodinek podle konkrétního přání zákazníka), byť se jedná o technicky jiné řešení (vypalování laserem, respektive nanášení speciální barvy následně vytvrzované UV světlem).

[27] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že minimálně gravírovací lasery a UV tiskárnu je nutno považovat za plnění stejného druhu, a stěžovatelka proto byla povinna je zadávat v rámci jedné veřejné zakázky, která by svou předpokládanou hodnotou zjevně spadala do podlimitního režimu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatelka tak měla povinnost použít jeden z druhů zadávacího řízení podle zákona o veřejných zakázkách. Jelikož tak neučinila a obě veřejné zakázky zadávala v režimu veřejných zakázek malého rozsahu, porušila tak dotační podmínky dané rozhodnutím o přidělení dotace. Pro úplnost zdejší soud dodává, že uvedený závěr nic nemění na tom, že stěžovatelka i tak mohla jednotlivé přístroje poptávat samostatně jako části jedné veřejné zakázky. Tato zakázka rozdělená na části by nicméně rovněž musela být zadávána v podlimitním režimu, jelikož podle § 13 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách platí, že „[j]e-li veřejná zakázka rozdělena na části, je pro stanovení předpokládané hodnoty rozhodující součet předpokládaných hodnot všech částí veřejné zakázky.“ Stěžovatelka však takový postup ne zvolila. Zadáním obou zakázek jako veřejných zakázek malého rozsahu stěžovatelka obešla smysl a účel veřejného zadávání, kterým je volná a svobodná soutěž mezi dodavateli a výběr nejvýhodnější nabídky dodávek, služeb nebo stavebních prací za veřejné prostředky transparentním způsobem bez diskriminace uchazečů.

5. Závěr a náklady řízení

[28] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. listopadu 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu